

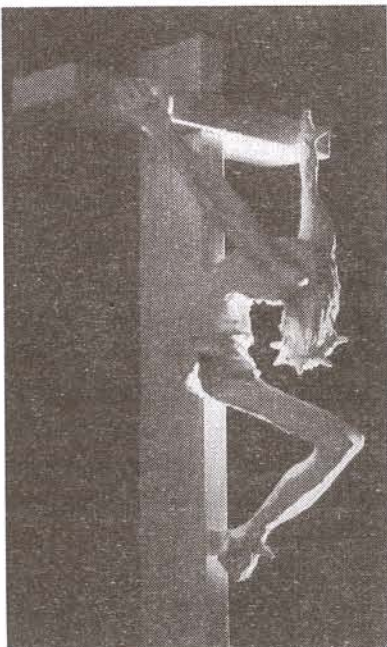
ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója
IX. évfolyam 5. szám 2002. szeptember-október

Tartalom:

Nincs halál, csak örök élet	1
A születő üdvözlésére – Halott-búcsúztató (vers)	2
Hittünk a szeretetben.....	3
Emlékezzünk Sarlós Mihály plébánosra.....	4
Nagy áttörések.....	6
Újabb boldog házaspárok a Házás Hétvége révén	7
Otthon segítünk	7
Jó volt olvasni: Az én Miatyánkom	8
A halottakról való megemlé- kezés	8
A kertvárosi templom alap- követétele.	9
Könyvjegyzet: Lélektől lélekig.....	9
Új igazgató a Mindszetyben Beszélgetés Englert Zsolttal.....	10
Rendszeres plébániai programok.....	11
Egyházközségi hírek	12
Anyakönyvi hírek	12

NINCS HALÁL, CSAK ÖRÖK ÉLET

A november, amely már oly lappangva jár, mint az elsuhanó élet, minden évben együtt jó a halottak napjával. Az egyetlen nap, amikor élettel lesz tele minden temető, a ma élők jönnek az egykor élőkhez. A gyertyák fényének libbenésében élőket látnak, élökre emlékeznek.

Sopron mellett, Nagycenk községben nyugszik a legnagyobb magyar Széchenyi István. A kriptá lejárata fölé az van írva: „Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi, por és hamu.” Íme, így hangzik a halál, a temető üzenete, de nem lennének méltók a keresztény névre, ha a temetőket járva csak a halál üzenetét hallanánk meg. A sírok keresztterdeje felé kiált Jézus szava: „Én vagyok a Feltámadás és az Élet. Aki hisz bennem, még ha meghalt is, élni fog.” A keresztény számára nem titok a jövő. Aki hisz Isten szeretetében, aki hisz Isten hatalmában, az nyugodtan néz a halállal szembe. A kereszténynek nemcsak múltja, jelene, hanem jövője is van. Aki Krisztushoz kötötte a sorsát földi életében, az halála után is hozzá tartozik.

Kórházak személytelen ágyai, ahol csak „beteg” az ember, szociális otthonok, ahol minden gondozás mellett is a halál legtöbbször méltóság nélküli: ezek állnak az egyik oldalon. Velük szemben pedig ott van az a tény, hogy Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása óta egyetlen halál sem jelentéktelen, ismeretlen és céltalan. Jézus halálában, ami a körülményeket illeti, semmi méltóság nincs. Az olajfák hegyén vérrel verjétekezett és halálfélelem gyötörte: „Halálosan szomorú az én lelkem.” Enyhülésért imádkozott: „Atyám, ha lehetséges müljék el tőlem ez a kehely.” Bevallja hogy a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Tárgyalásán hamis tanúk vádaskodnak ellene, senki sem kel védelmére. Gonosztevők között lépdél utolsó útján a Golgota felé. A legközönségesebb módon végzik ki: keresztre feszítik. Elhagyják barátai. Édesanyja, Mária Magdolna és János áll keresztsje alatt. Szomjúság kínozza: „Szomjazom!” Az örök élet tudata ellenére is így kiált: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Majd elgyötörten a testi-lelki szenvedéstől, megadóan szól: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” A dicstelen, vereségnek látszó halálban tudja kiáltani: „Beteljesedett!” Halála körülményeit a dicstelenség övezi, még temetésével is siettek...

A mai ember is megoszthatja a halálfélelmét Jézussal, hiszen kórház, szociális otthon, eldugott kis szoba ellenére is van értelme a halálnak. Hiszen Jézus „értelmetlen” halála tele volt értékkel: halála által az emberiség, a világmindenség megváltása történt. **A halál nem körülményeitől kapja értelmét, hanem az addig megélt élet visz bele tartalmat.**

Milyen lesz az én halálom, előre nem tudhatom, de bármilyen halálban is kell visszaadni életünket Istennek, minden halálban maga az em-

(Folytatás a 2. oldalon! ⇨)

(Folytatás az 1. oldalról! ⇨)

ber van benne, a maga gyengeségében. És a remény, hogy a végső értelmes döntéssel mellé álljunk, vagy éppen elszakadjunk tőle. Titok, hogy mikor és miként alakul ki ez a döntés, mikor történik meg, kell-e idő hozzá, vagy egyetlen tudatos pillanatban foglaltatik össze egész életünk.

Amikor a család körülveszi a haldoklót, érzik, hogy eltűnik előlük. A betegség, a fájdalom vagy az öntudatlanság eltakarja az ember igazi énjét. Ki talál rá akkor? Isten! Aki úgy figyel, hogy egyetlen hajunk szála sem görbülhet tudta nélkül. Ő áll mellettünk halálunk óráján, ő az, aki az emberi szív jót akaró és bűnököt bánó szívdobbanásait is hallja. Fiatalként az ember a halálra úgy gondol, mint valami szörnyű eljövendő valóságra. Mióta apáca nagynéném elment, tudom, van irgalmas és szép halál.

1999. március 19-én telefonon értesítettek a Sze­mináriumban, hogy Mari néném állapota sajnos válsá­gosra fordult. Március 20-án a Lélektől indítatva úgy éreztem, hogy el kell mennem Bakonybélbe. Miután megérkeztem, a főnöknő szavai ezek voltak: „Bizo­nyára magát várja, Gyuszi tisztelendő.” Így is volt, megvárt. A szobába belépve a fülébe súgtam, hogy eljöttem, megérkeztem Budapestről, itt vagyok most együtt imádkozunk. A szoba légköre már imá­ sággal telített volt, amiről az apácák napokon ke­ resztül gondoskodtak. Három óra után, amikor a kedvesnővérek jó papokért imádkoztak a levegő­ vétele egyre lassabb és ritkább lett. Mikor a fáradt, szeretettel tútelített, túlcsondult szív utolsó dob­ bant, a kezét fogtam, az arcát simogattam. Olyan béke és nyugalom volt abban a kicsi szobában. Az élet szelíd, gyenge gyertyafénye lassan kialudt. A megfáradt arcvonások kisimultak, az utolsó könnyesepp letöröltetett, Mari néni a Jóistennél volt. Eljött érte az Isten és csendesen átölelte, ő pedig gyermeki lelkülettel belesimult a tenyerébe. Nem harsonazengéssel érkezett, hanem néma igaz

öleléssel. Halálos ágy mellett soha még így nem ta­ pasztaltam, hogy nincs halál, csak örök élet. „Egy ka­ pu bezárult ideleinn a földön és egy másik kinyílt oda­ fenn az égen.” Ha valaki abban a pillanatban és azóta, bármikor is azt mondaná nekem, hogy nincs feltáma­ dás, oktalannak tartanám. Igen, oktalannak, mert csak az oktalan ember az, aki föl nem fogja, amit az Isten azoknak készített, akik őt szeretik.

Idén is megérkezik a november hava és vele a nap: halottak napja. Megint hosszú sejtelmes este lesz. Vi­ rágba öltöztetett sírok előtt állunk. Régi kripták, egy­ szerű fejfák között botorkálunk, a gyertyák gyér fé­ nyében ismerős-ismeretlen arcokkal találkozunk, csöndben, halkan köszönnek is talán. Ismét lesznek köztünk olyanok is, akiknek még az sem adatik meg, hogy legalább tudják, hol nyugszik apjuk, anyjuk, testvérük. Képzeltbeli helyen kell emlékezniük, gyertyát gyújtani, imát mondani értük.

*Perger Gyula
Székesegyházi káplán*

A születő üdvözlésére

Megmosdatunk, megmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk súlyodat.
S titok, kit szeretünk benned.
Ott: Isten veled Itt: Isten hozott.

Halott-búcsúztató

Megmosdatunk, felmérünk.
Azt hisszük, pontosan tudjuk a veszteséget.
S titok, kit szeretted bennünk.
Itt: Isten veled Ott: Isten hozott.

Jókai Anna
Kossuth-díjas író

Hittünk a SZERETETBEN!

Egy tanév elkezdése soha nem egyszerű feladat. A nyári pihenés, gondtalan kikapcsolódás után nemcsak a lelkünket, testünket, de intézményeinket is alkalmassá kell tenni a gyermekek fogadására. Az idei tanév előkészítése még soha nem látott erőfeszítést igényelt tőlünk a Szent Család Óvodában.

Hogy miért „sohanemlátott”? Azért, mert az épületet rövid idő alatt – július 20-tól szeptember 1-ig – kellett rendbe hozni, felújítani és a törvény által előírt normáknak megfelelővé tenni, mert anyagi forrásunk csekély volt, mert a szakemberek már elkötelezték magukat, mert mindenki nyaralt... stb. De a várakozásunk sem volt még soha ilyen nagy. A várakozásunk, amely abból az örömből fakadt, hogy végre együtt lehet az egész óvoda, mindhárom csoport, minden felnőtt, vége a kétlakiságnak, a zsúfoltságnak. Gyerekeink szabadban, nagyobb termekben, udvaron élhetik óvodás napjaikat, a szülők végre alkalmas helyet kaphatnak programjaik lebonyolításához... Nagy volt az öröm, nagy a feladat, rövid az idő, de nagy volt az elszántság, a hit. Hittünk Isten vezetésében, gondviselő irányításában, védő-oltalmazó atyai szeretetében és bízunk az emberek jóindulatában, segítőkészségében. Hittünk a SZERETETBEN!

Bár sokszor elbizonytalanodtunk, talán kétségbe is estünk?, de a megfelelő pillanatban mindig jött egy reménysugár, mely megvilágította aggodalmaink sötétségét.

Végül győzött a szeretet, a „mű” elkészült – Isten dicsőségére!

Köszönet érte a Jó Istennek, hogy az építkezés alatt senkinek – sem

felnőtteknek, sem gyermeknek – nem esett bántódása, nem történt baleset.

Köszönet a nyári szabadságukat feláldozó szülőknek, a különféle közösségek tagjainak a szakembereket meghazudtoló „szakmunkáért”, segítségért a termék ki- illetve berendezésében. Köszönet a sokszor sziszifuszinak tűnő tevékenységért. – Judit kisfia meg is jegyezte egyszer: „Anyá, ti minden nap újra építitek az óvodát?”

Igen, valóban szinte újra építették/tűk az óvodát. Míg mi óvónők, lelkünket építettük egy leányfalui lelkigyakorlaton, addig lelkes apukák szétbontották a régi konyhát az új kialakításáért.

A munka irányítása az éteren át Emil közvetítésével történt. Más alkalmakkor a Farkas család felcsapott festő brigádnak, hogy a falak is szépek legyenek. Néhány erős óvónő a csempe leverésére vetemedett. A törmelék elszállítását házilag gépesítettük addig, amíg markos apukák ezt tőlünk át nem vették. A régi, elhasznált vízvezeték elemek, az átvizesedett fal, rothadó parketta eltávolítása a szülők segítségével dicséri. Az ajándékba kapott bútorelemekből a Czotter család puzzle módon állított össze játék és egyéb tárolásra alkalmas szekrényeket. Az egész építkezés az óvodavezető irányítása alatt zajlott. Az egyik „házi” gyermeknek fel is tűnt a magas szintű szervezettség, meg is kérdezte Jucitól: „anya, a Márta néni honnan tudja, hogy mikor mit kell csinálni?”

Hát igen! Márta hite, kitartása, időt, energiát nem sajnáló önzetlen

akarata nemcsak minket, de az Eget is aktivizálta.

A kőműves és a vízvezetékszerelők munkáját is ő szervezte, hiszen naponta változott a munkára alkalmas helyiségek rendje.

Nagymamák, apukák, anyukák, dajka- és óvónénik új szakmákat tanultak ki. Festettek, csiszoltak, lakkoztak, elvégezték az apróbb asztalos és lakatos munkákat. És, hogy ne legyen olyan unalmas, változatossággal, pillanatok alatt átalakultak hiper-szuper takarítónővé, suvickoltak, fényesítettek....

Köszönet a szeretet egyesítő erejének. Köszönet, hisz a munka, a közös cél, hogy a gyerekeknek jobb legyen, sok-sok embert hozott össze. Sokakat, akik talán még nem, vagy alig ismerték egymást. Itt, együtt dolgoztak a Hivatal emberei a Mária-légiós nagymamákkal, a mesteremberek a karizmatikusokkal, a fogorvos az asztalossal, a Gyermekeinkért 2000 Egyesület tagjai az ifjúsági közösségek tagjaival... És még sokan mások, olyanok, akik külön-külön az egyház tagjai. Ők az Egyház.

Köszönet és hála Nekik. A Jó Isten áldja meg őket és fizessen vissza nekik mindent sokszorosan!

„Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret táplálékul, megsokasítja vetésteket, és megsaporítja jótékonyságtok gyümölcsét, hogy mindig gazdagon teljék nektek mindenféle adakozásra.”

(2kor 9,13)

Némethné Rózsa Rita
Gedeon Júlia

Emlékezzünk Sarlós Mihály ny. plébánosra

egykori zalaegerszegi hittanára

Sarlós Mihály 1913-ban született a Sopron megyei Ivánban. Korán árván maradt, nagybátyja nevelte. Középiskolába Sümegen járt. Érettségi után felvételt nyert a szombathelyi papi szemináriumba. 1936. június 21.-én szentelte pappá Mikes János püspök. Több helyen volt káplán: Letenyén, Kálócfán, Győrváron, Jákon.

1942. őszéről a zalaegerszegi Notre Dame zárda lelkésze, a líceum és tanítónőképző hittanára volt. Prézese, lelkivezetője lett a képző Mária Kongregációjának, a plébánia Leánykongregációjának és hittanára az Állami leánypolgárinak is.

1944. március 7.-én Mindszenty József apátplébánost XII. Pius pápa veszprémi püspöknek nevezte ki. Sarlós Mihály vezette a Mária Magdolna plébániát dr. Galambos Mik-lós plébános megérkezéséig.

A II. világháború befejezése után: buzgó lelki fellendülés jellemezte a keresztény tanulóifjúságot. Hittanárunkkal vettünk részt katolikus gyűléseken, zarándoklatokon

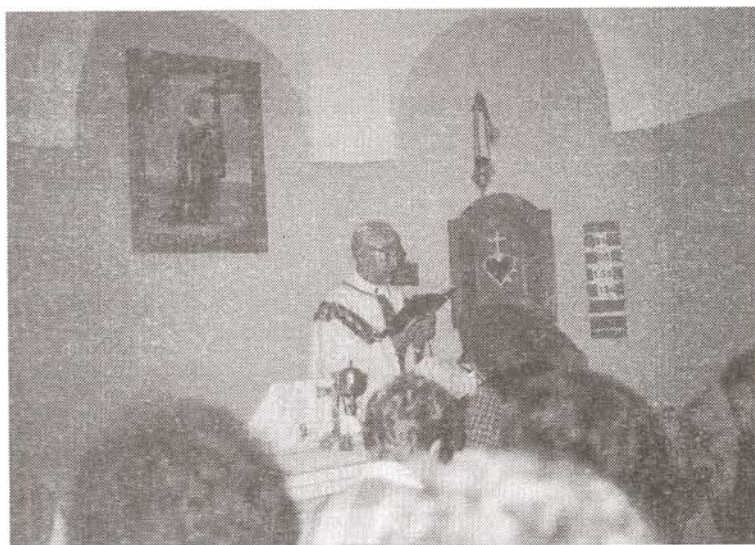
Búcsúszentlászlóra,

Nemzeti Mária Kongresszuson: Budapesten, Szombathelyen és városunkban.

„1948 júniusában a magyar országgyűlés államosította az egyházi iskolákat. 1948. szeptemberétől a Notre Dame intézet is állami tanítóképző lett. Szerzetes tanáraink nem taníthattak. A korábbi tantestület világi tanárai és Sarlós Mihály hittanár taníthatott, de erős megfigyelés alatt. Az 1948/49. tanévben megmaradt a kötelező hitoktatás, és elvben mű-

kódhettek a Mária Kongregáció csoportjai....

1948. október 29.-én helyi kongreganista szokás szerint, a képző folyosóján lévő falitáblára vallásos jelmondatot írt valaki: 'Ma mindent lehet Krisztus nélkül, csak magyaroknak lenni nem'. A kollégium hirdetőtáblájára kitett november 7.-i plakátot piros tintával bemázolták. Október 30.-án, az első tanítási óra alatt, két IV. líceumi osztálytársunkat az iskolából azonnali távozásra szólította fel az igazgató, indoklás nélkül, kizárásukat ígérve. Az iskola diákjai (az első osztályt kivéve) az igazgatói iroda elé vonultunk, két osztálytársunkkal szolidaritást vállalva, azonnali visszavételüket kérve. Elutasításunk után, a kollégisták kivételével

eltávoztunk az iskolából.

'Diáksztrájk, diákzendülés Zalaegerszegen....' írták később az országos lapok. – Délután 8-10 diáklányra és Sarlós Mihály hittanára az ÁVÓ székházban kihallgatás, vallatás várt. Délutántól - éjszakán át vallató tisztek faggatták őket, a diákmegmozdulás szervezőinek megnevezését követelve tőlük, főleg a hittanára, tanárookra, apácákra irányítva a figyelmet. Csak reggel 6 óra körül szabadulhattak az ÁVH épületéből.

November 4.-én az iskola fegyelmi bizottsága írásbeli fegyelmi büntetésben részesítette az összes tanulót, aki eltávozott október 30.-án az intézetből. 10 tanulót azonnal kizártak, ötöt közülük pedig az ország összes középiskolájából kizártak.”*

Sarlós Mihály hittanár visszaemlékezése 1948 őszének vészjósló napjaira, melynek következményei; évtizedekre beárnyékolják szenvedésekkel, megaláztatásokkal teli életét. „Az igazgató október 30.-án, délután 2 órára összehívta a tanárokat, 8-10 növendéket, engem is, de odahívta az Ávósokat. Valami plakát mázolásról vallatták a lányokat, a diáksztrájról és a kongregáció táblájára írt mondatról. Rövid tanakodás után a lányokat és engem átkísértek az ÁVÓ-ra. Engem külön hallgattak ki. Fő célja volt a vallatásnak, hogy ismerjem be: én szerveztem a diáksztrájkot, vagy legalább részem van a szervezésben. Határozottan tiltakoztam minden vád ellen. Egy kisebb helyiségbe kísértek és bezártak... Majd öten-hatan bejöttek, körbevettek, összevissza kérdéseket tettek fel, valósággal inzultáltak. Elém tettek egy

szöveget, hogy írjam alá... Valami vád volt valaki ellen, nem írtam alá. Kijelentettem: semmi nem írok alá.

Valamikor éjszaka kiengedtek ... Berta Sándor kórházi lelkész, hittanár barátomhoz mentem be a kórházba a, aki átvitt Mike főorvoshoz, aki azonnal rendelkezésemre bocsátotta szobáját. Ott töltöttem

(Folytatás az 5. oldalon! ⇨)

(Folytatás a 4. oldalról! ⇨)

az éjszakát. Reggel Ivánba utaztam, nevelőapámhoz. Hittanári állásom az intézetben azonnal megszűnt.”**

„1949 januárjában Muraszemenyére helyeztek káplánnak. 5 községbe kellett kijárnom, esőben, hóban gyalogosan. Igazi megpróbáltatásom itt kezdődött. A párttitkárok már odahelyezésem előtt - minden községben – utasításra a legalsabb dolgokat terjesztették rólam, még gyilkossággal is vádoltak. A hívek nem beszéltek velem. Be akartak szervezni besúgónak, állandó fenyegetéssel, agitációval: vegyek részt a papi békemozgásban. Hajthatatlan voltam, minden fenyegetés ellenére. Alig bírtam idegekkel a teljes kirekesztettséget. 3 év után Celldömölkre helyeztek, itt is állandóan gyötörtek. Ígérték mindent: pénzt, rangot, csak lépjek be a papi békemozgásba. Határozottan visszautasítottam mindent. Idegösszeroppánással kórházba kerültem, majd Bakonybélbe mentem gyógyulni. 1954-ben Bébaltavárra helyeztek plébánosnak. Mivel most sem vállaltam a besúgó szerepét és nem

jelentem meg a békegyűléseken, üldözésem ott sem szűnt meg.

1956-os forradalomkor a község felbőszült lakosaitól megmentettem a tanácselnököt (fel akarták akasztani) azzal, hogy lecsendesítettem a népet. A nép haragja elől elbújt tanácsitkárt is mentettem, szállást adtam neki a plébánián. Ő hálás volt mindezért. Megígérte, hogy segítségemre lesz, mivel ismerte: mennyit zaklattak, üldöztek. A forradalom után helyzetem újra kibírhatatlan lett. Felkerestem a tanácsitkárt, aki beváltotta ígéretét, és ekkor véget ért zaklatásom. Egészségem ekkorra már nagyon megromlott. Kértem Fábíán Árpád püspököt, hogy helyezzen át egy kisebb plébániára. Évek után Sorokpolányra kaptam kinevezést, ahonnan nyugdíjba mentem 1974-ben. Hévízre költöztem, ahol gyógykezeltetni tudtam magamat és segítettem a plébánosnak a lelkipásztori munkában...”**

Hévízen járva – egykori tanítványai – gyakran látogatták „Miska bácsit”, ahogy kérte, hogy ilyen családiasan nevezzük.

1989-től több alkalommal részt vett az egykori Notre Dame nő-

vendékek osztálytalálkozóin. Szeretettel és bölcs humorral beszélgetett velünk, soha el nem felejtve a kiállott lelki és testi szenvedéseket.

Örömmel mondta el, hogy 80 éves kora felett is el tud járni a hévizi templomba misézni, imádkozni. 1995. után már nem vállalta az utazást, találkozóinkra levélben üdvözölt bennünket: „A szeretetet őrizték meg, Isten felé és egymás iránt!”

Ez évben augusztus vége felé rosszul lett és a tapolcai kórházba szállították. 2002. szeptember 1.-én csendesesen elhunyt az Úrban, életének 90. évében, hűséges papi szolgálatában eltöltött 67 esztendő után.

„Boldogok, akik túrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.”
(Naphimnusz)

2002. szeptember 9.-én, a hévizi Szentlélek templomban együtt imádkoztunk ravatala mellett egykori plébániai híveivel, a Notre Dame nővérek Zalaegerszegről és volt tanítványai. A déli Úrangyala harangszavára borították be sírját az emlékezés és a részvét virágai.

NYUGODJON BÉKÉBEN, A BOLDOG FÖLTÁMADÁS REMÉNYÉBEN!

Emlékét tisztelettel őrizzük:

Egykori zalaegerszegi hívei, kongreganistái, tanítványai.

J.M.

* Magyar Egyháztörténeti Vázlatok. Regnum 1997/3-4.

Lecke a hatalom megszilárdításának módszertanából. Diáksztrájk és megtorlás Zalaegerszegen. 1948. október 30. 157-161. old. Major Márta/Mészáros István

** ugyanaz a mű 170-173. old.

Egy tanár feljegyzései

Nagy áttörések

Mit látok és mit hallok, ahogy belépek az iskola kapuján? Ami először feltűnik, ha az ügyeletesek nem köszönnek vissza. Biztatom magam, hogy csak véletlen lehet, nem ismertek fel, vagy nem láttak meg a lábatlankodók és frissen érkezettek gyűrűjében. Nem szólok rájuk, nehogy úgy járjak, mint az okoskodó buszsofőr, aki azzal fenyegette a modortalan diákokat, hogy leszállítja őket a buszról. Azóta elsőszámú közellenség, kisbetűvel beszélnek róla, és háborogva harsogják: annak köszönök, akinek akarok. Ez a dac-korszakomat juttatja eszembe, amikor szegény anyámat megszégyenítve kiabáltam kb. ugyanezeket a szavakat. Csakhogy én hároméves voltam, nem tizenhat. Ha viszont köszönnek, akkor már jól kezdődik a napom. Emberszámba vesznek, és ez nagy szó a mai időkben, amikor a „tanarakat” a diákbírótság réme fenyegeti. **Nevelni annyi, mint az alapvető emberi jog (lustálkodás) megsértése.**

A folyosó tele lézengőkkel, nem látszik, hogy tartának a feleléstől, mert senki nem veszi elő a könyvet. Az elátkozott kis tárgy ott lapul a táskák poros fenekén, új még, de a fiúk talán már diszkoszvetést gyakoroltak vele, vagy abrosznak használták. A lányok szépen becsomagolták, precízen felcímkézték, és most ott szoroskodik néhány másik tankönyv között, mégis magányosan.

Nem kárhoztatom őket. Nyitogatják majd eleget, ha rajtam múlik. Mint egy vereségen edződött tábournok, haditerveken töröm a fejem. Két kimázolt lány verekszik előttem valamin, majdnem fellöknek, mert nem tudatosul bennük, hogy mások is járnak a folyosón. (Pedig igen zsúfoltnak tűnik.) Rájuk szólok, hogy szeretnék tovább menni. Gúnyos mosollyal nézik, hogyan próbálok átjutni köztük (nem mennének odébb), majd hangosan megkérdik: Ki ez? Visszafordulok, hogy felvilágosítást adjak, mert a kérdésfeltevés enyhén megalázó, de érzem, hogy a felháborodásom csak növeli a közröhejt.

Átvereksem magam néhány kétméteres kamaszon, akik a kávégépnél tolongnak, és levegőnek néznek, mert az ominózus műsor részleteit tárgyalják meg. Fél füllel hallom, milyen lelkesedéssel beszélnek róla, szokásos töltelékszavaiikkal méltatják a szereplők képességeit és egyebeket. Amikor észlelnek, az egyik – még én tanítom – valószínűleg a kedvezőbb elbírálás reményében elkezd ősárolni, amit az előbb még ő is dicsért. A szavait nem díjazom, inkább ráhangolodom a munkára, és nem akarom szimbólumnak felfogni a nagy áttörésemet.

Sokat köszönhetek Mello atyának. Rövid történetivel feldobhatom egy kicsit az órát. A szellemi tikkadtság gyakori pillanataiban ellazítja őket egy kicsit. Ha felfogják, mit jelentenek a kis történetek. A fiúk általában azt hiszik magukról, hogy jobb viccesélők nálam, állandóan leszólják a szövegemet. Ez kezdetben dühített, de most már azt kérem csak, hogy akkor beszéljenek ők. A szóbeli megnyilatkozásaik azonban nem viccesek, inkább hervasztóak. Hiába könyörgök Horatiusszal: Merj gondolkodni! A felelés csak pusztá fogalom, nem válik valósággá. Én kérdezek... aztán várok, és várok. Már határt kell szabnom a hirtelen kitörő csöndnek (egy perces néma gyász), és még egy mentő kérdést teszek fel.

– Készültél?-- Erre két válasz lehetséges.

– Igen.

– Akkor miért hallgatsz?

– Tanárnő úgy kérdez, hogy nem értem, mit kellene válaszolnom.

Másik variáció: – Nem.

–Miért?

–Nem volt időm. Tévét kellett nézmem. (Meccsre kellett mennem stb.)

Az egyik támadást intéz ellenem, kritizálja a munkámat. Ez ma új magatartás, általában azok a gyerekek teszik, akik erőfeszítés nélkül szeretnének jó jegyet kapni. Nem ismerik, de gyakorolják azt a közmondást: Legjobb védekezés a támadás. Nem veszem komolyan, mert a hátsó padban már jelentkezik valaki, hogy ő tudja a választ, a többség pedig igazságos, és lehurrogja az akadémikuskodót. Az illető leül, és csöndben tovább szapulja tanári képességeimet. Fél füllel hallom, miket mond, de már megszoktam. Majd próbálkozom vele a következő órán is, hátha fejlődöm valamicskét.

A másik egyén legalább őszinte, és jogosnak érzi a „büntetést.” Még büszke is magára, hogy milyen menő, milyen faarccal nézte végig a „faültetést”. Észreveszem, már egész kis liget sorakozik a neve alatt. Már nem elveszett ige a voltaire-i felhívás: Műveljük kertjeinket! Igaz, gazos kis kerteket művelgetünk.

A gazban azonban elvéve vannak még virágok. Fiúk, akiknek a nyári élmény egy sikeres gombaszedés, horgászkaland vagy biciklitúra, esetleg egy család

(Folytatás a 6. oldalról! ⇨)

nyaralás... Leírni nem szégyellik a fogalmazásban, de nem hozzák szóba az osztály vagányai előtt, akik már tizenhat évesen a kalandjaikról mesélnek, és „túl vannak mindenén”. Legalábbis ezt állítják. Nagyon szeretném tudni, igazat mondanak-e, vagy csak lóvá akarják tenni a többi, akik csak ezért tisztelik őket. És engem? Talán ha megtanulnék valami akrobatamutatványt, mint Karinthy zenésze...Már eleve szálka a szemükben a női mivoltom, hiszen nem hasonlítok azokhoz a lánygyerekekhez, akikről az egyik delikvens azt írta „király nő”. Félreértés ne essék, nem Erzsébet királynő kollégáját értette, hanem ezzel próbálta érzékeltetni, hogy az ő szavajárásával „bejön ne-

ki” a lány. (Azaz tetszik neki.) A házi fogalmazásban, amelyben nyári kalandját részletezi, benne a kor sajátos pusztulás-hangulata, a bárpulnál felcsípött lányok és a tiltott alkoholfogyasztás.

Szinte hallom a dübörgő zenét, a tompa morajlást, érzem a füst- és italszagot. Ő ebben él. Megsajnálom, és a hibák és stílusficamok ellenére kap egy középezt. Boldog, mert úgy érzi, elért valamit. Úgy jár körbe, mintha csillagos ötöse lenne. Én pedig kicsit úgy érzem magam, mint gyerekkoromban a kötelező jócselekedet után. Vajon tényleg jót tettem?

Krisztina tanárnő

Újabb boldog házaspárok a Házás Hétvége révén...

Régióinkban 2002. 09. 27-29. között a 10. Házás Hétvége alapozót rendezték meg Kőszegen. 7 zalaegerszegi házaspár vett részt a hétvégén. Így 38-ra emelkedett azoknak a pároknak a száma városunkban, akik fontosnak érzik, hogy házasságukat, kapcsolatukat ápolják és kihasználják a Házás Hétvége Mozgalom kínálta lehetőségeket, hogy a továbbiakban még jobban tudjanak egymásra figyelni, egymás érzéseit megérteni.

Kiket hív a Házás Hétvége?

Olyan 5 évnél idősebb házaspárokat, akik számára fontos a házasságuk, és hogy milyen házasságképet mutatnak gyermekeiknek. Azokhoz is szólni akar, akiknek a házasságát a hosszú évek elszürkítették, de vágnak a megújulásra.

A Házás Hétvége hívja a papokat, szerzeteseket is. Őket ez a lelkiesség hivatásuk, a közösségükhöz és a hívekhez való kapcsolatuk mélyebb megéléséhez segíti.

Zalaegerszegen immár kettő családközösség működik, kiknek tagjai részt vettek az u.n. Házás Hétvége alapozó hétvégéjén. Ezen esték fő elemei: közös ima, házassággal, családdal kapcsolatos témák feldolgozása, megbeszélése páronként és közösen is. Végül egy kis agapéval zárjuk az estétet.

Nagy szeretettel várjuk azoknak a pároknak az érdeklődését, jelentkezését, akik szeretnék egy tartalmas hétvégét eltölteni, ahol szakemberek által segítséget kapnak szentségi házasságuk felfrissítéséhez, jó beszélgetésekhez, és ahol ismerkedni, barátkozni tudnak hasonló gondolkodású párokkal.

Bízunk abban, hogy továbbra is gyarapodik plébániánkon, városunkban azoknak a száma, kiknek a Házás Hétvége Mozgalom támogatást, erőt és biztatást tud adni családi életükhöz.

Marton Lajos és Klári
Egyházmegyei családreferensek

OTTHON SEGÍTÜNK

Önkéntesekkel dolgozó családsegítő szolgálat alakult városunkban. Várjuk azokat, akik szülői tapasztalataikat, élményeiket szívesen átadnák fiatal szülőknek, hogy ők is megerősödjenek szülői szerepükben, s így minél több, egészségesebb, boldogabb család élhessen városunkban.

Egyúttal várjuk azon kisgyermekes családok jelentkezését is, akik segítségünket igénybe vennék.

Martonné Lakos Klára
Szervező

Jó volt olvasni:

AZ ÉN MIATYÁNKOM

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád, soha, senki sem,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jut az eszükbe:
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, – reményteljesen,
S fohászokdj: Miatyánk, Ki vagy a mennyekben.

Mikor a magányod ijesztően rád szakad,
Mikor kérdésre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a „Rossz”, – erre van Istenel!...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebegd:
Uram! Szenteltessék meg a Te neved!

Mikor mindenfelől forrong a „nagyvilág”,
Mikor elnyomásban szenved az Igazság,
Mikor felszabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Kain bélyege sütve;
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, hol örök fény ragyog,
S kérd; Uram! Jöjjön el a Te országod!

Mikor belésajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól meggyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, – hajtsd meg a homlokod,
S mondd: Uram! Legyen meg a Te akaratod!

Mikor „kisember” fillérekben számol,
Mikor drágaság az idegekben táncol,
Mikor a „gazdagság” milliót költ, hogy éljen,
És millió szegény a „nincstől” hal éhen...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, – tedd össze két kezed,
S kérd: Uram! – add meg a napi kenyérünket!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hittel gyöngül, – sőt, – ellene támadsz,
Mikor, hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
Minden lázad benned, hogy – tagadd meg „Őt”!...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne egyezz bele!
Nézz fel a magasba, s hívd Istened:
Uram! – segíts! – s bocsásd meg vétkeimet!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor verítékig hajszoltad magadat,
S később rádöbbsz, hogy csak kihasználtak!...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram! Megbocsájtok az ellenem vétőknek...

Mikor a „nagy hatalmak” a békét tárgyalják,
Mikor a Béke sehol! – Csak egymást gyilkolják!...
Mikor a népeket a vesztükbe hajtják,
S kérde: Miért tűröd ezt? Istenem! Miatyánk!
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, s könnyörögve szólj,
Lelkünket kikérte a „Rossz”, támad, tombol! ...
Uram! Ments meg kísértéstől! ments meg a Gonoszról!

ÁMEN

UTÓHANG

S akkor szólt a Mester, kemény szelíden,
Távozz Sátán! Szűnj Vihar! – Béke, csend legyen!
Miért félték ki kicsinyhitűek? ...
Bízattok! Hiszen ÉN megígértem nektek,
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek! ...
Hűséges kis nyájam, ÉN pásztorotok vagyok,
S a végső időig, – veletek maradok!

ÁMEN

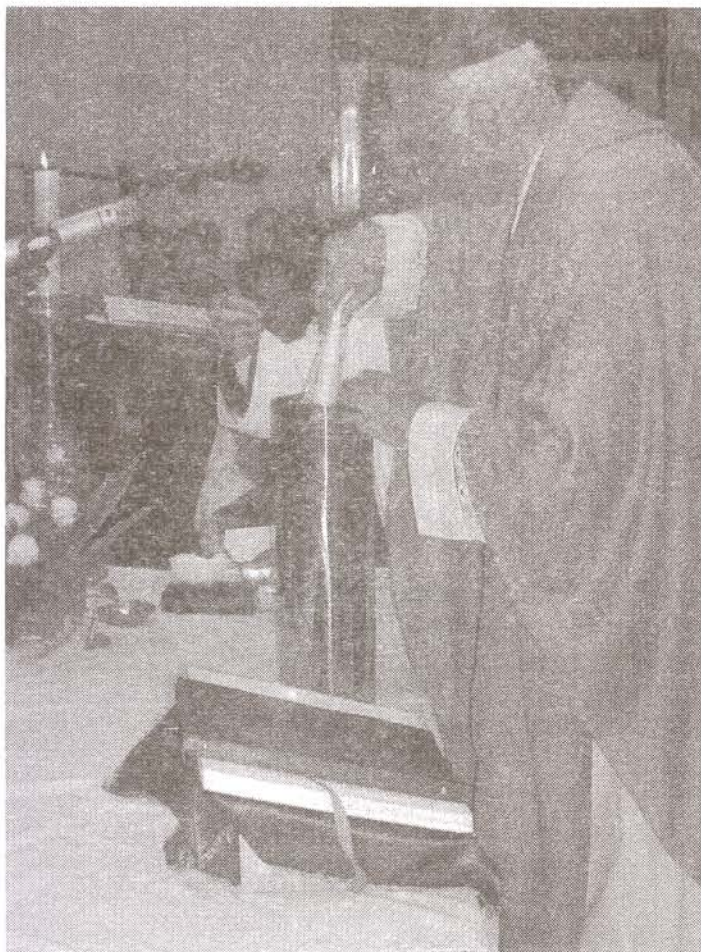
A halottakról való megemlékezést plébániánkon a következő napokon tartjuk:

November 1.

- 11³⁰ Nagypáli: szentmise és megemlékezés,
- 16⁰⁰ Pózva: megemlékezés a temetőben,
- 16³⁰ Zalaegerszeg, megemlékezés a Göcseji úti temetőben,
- 16⁴⁵ Ságod: megemlékezés a temetőben,
- 17⁰⁰ Zalabesenyő: szentmise és megemlékezés,
- 17⁰⁰ Plébániatemplom: rózsafüzér az elhunytakért,
- 18⁰⁰ Plébániatemplom: szentmise és megemlékezés.

November 3.

- 11⁰⁰ Kispáli: szentmise és megemlékezés

2002. szeptember 22-én
szentmise keretében
dr. Konkoly István
megyéspüspök úr
megáldotta
a kertvárosban épülő
új templom
alapkövét.

Reményeink szerint
hamarosan elkezdődnek
a **földmunkák**
és az időjárás
függvényében
az **alpozási**
munkálatok.

KÖNYVJEGYZET – **Lélektől lélekig**

(Bodnár Dániel: Lélektől lélekig)

*„Mi arra születünk, hogy az éjbe fényt vigyünk.
Mi vagyunk a fény gyermekei...”*

Szokatlan dolog, ha valakiről már életében könyvet írnak. Ha hozzáteszem, hogy művészberről van szó, talán már érthetőbb a dolog, bár még így is csak a legnagyobbakat illeti meg ez a dicsőség.

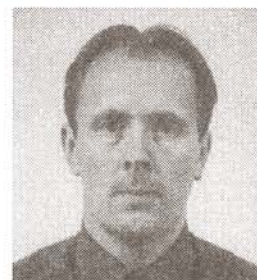
Mégis, e könyv hőse semmi különöset nem csinált, csupán tette, amit kellett, akár alkalmas az idő, akár nem. Hát, akkoriban (a 70-es évek eleje) nem volt éppen alkalmas... Lehetett szidni Magyarországot fiatalságának erkölcsi, morális állapotát, történelmi öntudatlanságát (a legtöbben szidták is), ám emberünk nem így tett, sőt. Megszólította ezt a közömbösnek látszó tömeget, s az pedig válaszolt neki. Megújulással. Olyan megújulással, amit az államhatalom mellett egy ideig a magyar katolikus egyház vezetése sem nézett jó szemmel. Az akadémikusokkal azonban ő mit sem törődött, hanem sokezerszer körbeutazta az országot, hirdette az evangéliumot, és írta rendületlenül dalait – mivel zenészember. Senki sem fizette meg ezért, csak a Jóisten. Ő viszont bőségesen. A fiatalok között ma már mindez történelemnek számít, akik egykor szájhagyomány és kézi másolás útján adták tovább a néma forradalmat: énekeit és lángoló szavait.

Hősünk fáradtságos munkája lassan beérett, amit ez a most megjelent könyv is mutat. Most fanyalaghatnánk azon, hogy lehetne a mű kicsit alaposabb, bővebb (csupán 144 oldal) és mélyrehatóbb, hogy sokan szólalnak meg benne, és így egy kicsit vegyes a stílusa..., de nem teszem, mert nem érdemes. Már az nagy dolog, hogy ez a könyv egyáltalán megjelent. Hogy itt van, és elolvashatjuk. Lapjain egy olyan ember képe bontakozik ki szemünk előtt, aki a XX. századi médiacsinált akcióhősökkel ellentétben igazi, hiteles példakép. Ilyen pedig kevés van. Azt hiszem, sokaknak nem kell már bemutatni, de aki még nem tudná: *Sillye Jenő*ről szól ez a könyv.

Paksa Balázs

Új igazgató a Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium élén

Beszélgetés Englert Zsolt igazgató úrral

A 2002-2003-as tanév különleges az intézmény életében: tavasszal, a Mindszenty-napok keretében az iskola fennállásának 10. évfordulóját ünnepelhetjük.

De különleges azért is, mert a formálódás, csiszolódás folyamatát új vezető, Englert Zsolt igazgató úr irányítja, felügyeli.

- Hogyan lett az iskola igazgatója?
- Király László igazgató úr váratlan nyugdíjba vonulása miatt, mint igazgatóhelyettest, a rend engem kért fel az igazgatói feladatok ellátására. Megbízatom ideiglenes, egy évre szól.
- Milyen célokat tűzött ki erre az egy évre? Egyáltalán: lehet-e egy évre tervezni egy iskola életében vagy távlatokban érdemes gondolkodni?
- A jövő nem az én kezemben van. Az én feladatom, hogy ezt az egy évet teljesítsem a legjobban.
- Arra törekszem, hogy ezen egy év alatt az iskola eddigi jó hagyományait őrizzük meg és erősségeit domborítsuk ki.
- Ön hogyan látja, mik ezek?
- A legfontosabb, hogy mint egyházi iskola keresztény erkölcsiségű, szeretetteljes nevelést biztosítsunk az itt tanuló gyerekek számára. De ugyanilyen fontosnak tartom, hogy oktatásunk színvonala is versenyképes legyen. Tudom, hogy a szülői igény is ez.
- Az intézmény általános iskola és egyúttal gimnázium, a tavalyi évtől kezdve pedig kollégiumot is magában foglal. Milyen lehetőséget rejt ez a többféle funkció?
- Szeretném, ha iskolánkban ezáltal is növekedne a gyereklétszám. A legjobb "reklám" az, ha egymást hívják ide a gyerekek. Azok a tanulók, akik már első osztálytól ide járnak és most gimnazisták, sokkal erősebb kötődéssel élnek itt, mint a többiek. A folytonosságnak fontos szerepet tulajdonítok. Örömmel mondhatom el, hogy sok kiváló, jó tanuló maradt itt a gimnáziumban, a középiskolai oktatás színvonalát pedig az eddigiek mellett több újonnan érkezett, tapasztalt tanár biztosítja. Az idei tanév különösen fontos a gimnázium számára: az első érettségiző osztályt bocsátjuk ki. Realitását látom annak, hogy minden itt végző diák a tehetségének megfelelő helyen nyer majd felvételt.
- Visszatérve az ön személyes útjára: mióta dolgozik tanárként és mióta tanít a Mindszentyben?
- Matematika szakos mérnök-tanár vagyok. Eredeti szakmám szerint gépész-üzemmérnök. Tehát pályamódosítással lettem pedagógus. Feleségem tanítónő

– vele táboroztattam (még mérnökként) gyerekeket. Ők, persze, mindig tanár bácsinak szólítottak – s mivel mindig is szerettem a gyerekeket, egyszer csak úgy gondoltam: legyen! Tényleg tanár bácsi leszek.

- Matematika szakos tanárként 1998-tól tanítok itt. Osztályfőnökként attól az évtől (5. osztályban), reál munkaközösség vezetőként 2000-től, igazgatóhelyettesként pedig 2001. januárjától dolgoztam.
- Közben rendszerinformatikai képzést is szereztem, jelenleg pedig közoktatás-vezetői posztgraduális képzésben veszek részt.
- A tanári pályára vonzott a változatos munka lehetősége, különösen szépnek pedig az osztályfőnöki munkát találok. A szeretet és a törődés ott érvényesül a legjobban. Igazgatóként hiányzik is a közvetlen kapcsolat a gyerekekkel.
- Szakmai felkészültsége, folytonos továbbképzései az iskolai-igazgatói feladatok ellátása mellett elfoglalt ember képét rajzolják ki. Jut-e ideje a családra? Van-e hobbjaja?
- Feleségem mellett két gyermekem jelenti a családot. Virág 2. osztályos itt a Mindszentyben, Ákos 14 éves, a Zrínyiben nyolcadikos. A munkám és a család mellett Kresz-műszaki szakoktatóként is dolgoztam – ezt hobbinak tekintetem. Fiatal koromban pedig 8 évig vívtam. Igazi sportközösség volt a miénk. Edzőm személye mindig meghatározó volt számomra: Tóth Ferenc volt a mesterem. Öröm számomra, hogy jelenleg a mi intézményünk ad az általa vezetett Zalaegerszegi Vívóegyesületnek otthont.
- Ha már a vívást említette, mondjuk el, milyen lehetőségek, milyen állandó programok vannak a Mindszentyben?
- A vívóegyesületen kívül itt működik a Gála Társastánc Klub, van teniszezési lehetőség és a szabadidős tevékenységek színtere a Sziget-klub.
- Sokszínű, fiatalos, ám mégis régi gyökerű intézményt vezet. Igazgatói munkájához sok sikert, jó munkatársakat, céljai megvalósulásához Isten áldását kívánom!
- Köszönöm.
- Igazgató úr! Köszönöm a beszélgetést!
- Én is köszönöm a lehetőséget.

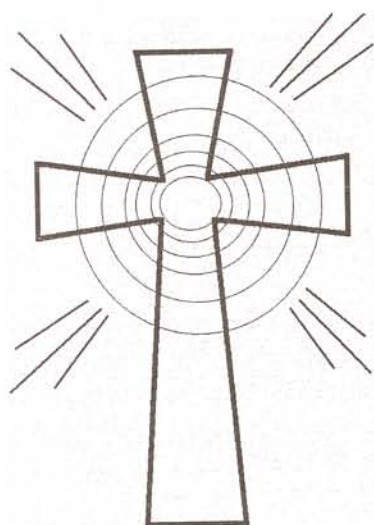
Rendszeres plébániai programok

	CSOPORT	IDŐPONT	HELY	VEZETŐ	MEGJEGYZÉS
HÉTFŐ	Mária Légió	11,00 hetente	Plébánia	Eröss Antalné Stróber László	
	Mécses közösség	19,00 hetente	Kálvária	Farkas Zoltánné	azok számára, akik elvégezték a Szentlélek szemináriumot
	Bibliamagyarázat	17,00 hetente	Templom	Szalai Attila	
	Házasközösség I. /’Esküdtek’/	21,00 hetente	Családoknál	Bodorkós Imre	
KEDD	Cursillo	19,00 hetente	Kálvária	Breglovics Jánosné	csak cursillisták számára
	Szentlélek szeminárium közösség	mise után hetente	Templom	Eröss Antalné	azok számára, akik elvégezték a Szentlélek szemináriumot
SZERDA	Nyugdíjas Cursillo	9,00 hetente	Templom	Horváth Erzsébet	főleg nyugdíjas cursillisták számára
	Hitoktatói közösség	hónap első szerdáján 19,00	Szent Család Óvoda	Gedeon Júlia	
CSÜTÖRTÖK	Szent Ilona csoport imaóra	17,00 hetente	Kálvária	Jász Lajosné	
	Szentségimádás papi és szerzetesi hivatások- kért	hónap első csütörtökén esti mise előtt	Templom	ifjúsági csoport	
	Felnőtt énekkar	17,30-19,30 hetente	Plébánia	Tóth György	
	Házasközösség III.	20,00 hetente	Plébánia	Stróber László	
	Cursillo	esti mise után, két hetente	Plébánia	Bodorkós Imre	
PÉNTEK	Plébániai Karitás szentségimádás	esti mise előtt hetente	Templom		
	Szentségimádás	esti mise után hetente	Templom		
	Ifjúsági köz i	esti mise után hetente	Plébánia közös- ségi terme	Várhelyi Ta- más	
	Házasközösség II. /Szent József/	20,00 hetente	Családoknál	Bodorkós Imre	
SZOMBAT	Ministráns csoport	hetente 9,00	Plébánia	Bodorkós Imre Várhelyi Ta- más	
	Mária Légió	havonta első szombat 14,00	Plébánia	Várhelyi Ta- más	
	Quo Vadis közösség	hetente 17,00-18,00	Kat. Kultúrház Petőfi u. 26.	Nátrán Józsefné	
	Házass hétvége	havonta mise után	Kat. Kultúrház Petőfi u. 26.	Marton Lajos, Marton Klára	
	Ifjúsági köz i	mise után hetente	Plébánia közös- ségi terme	Szalai Attila	
VASÁRNAP	Ifjúsági énekkar	8,00-9,00 hetente	Plébánia közös- ségi terme		az énekkari próba után éneklés a diákmisén
	Mária Légió Ifjúsági csoport	17,00 hetente	Plébánia közös- ségi terme	Turcsányi Sipos József	
	Katekumenátus Keresztény életre fel- készítő tanfolyam	17,00 hetente	Plébánia	Stróber László	felnőttek részére, akik nincse- nek megkeresztelve, nem vol- tak bér mátkozók

**A Szent Család Óvoda
mindenkit szeretettel vár a
Gyermekeinkért 2000 Egyesület
2002. november 23-án 19 órakor kezdődő
bálájára.**

A bál helyszíne a Deák Ferenc Szakközépiskola Kol-
légiuma.

November 24.-én egyházközségünkben a Magyar
Katolikus Püspöki Kar rendelkezése szerint **gyűjtést**
szervezünk a **Magyar Karitás Mozgalom** támogató-
sára.

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Farka Lilien Mónika, Magyar Izabella, Zwickl László,
Bodrogi Bianka, Simon Marcián János, Tüske Balázs,
Horváth Hanna, Forgács József és Imre (ikrek), Jakab
Jácint János, Major Regina, Bencik Dániel és Márton
(ikrek), Máté Virág Csilla, Szakony Balázs, Dudás
Erik, Hoffmann Ádám, Sinkó Mátyás, Horváth Ro-
land, Polgár Dóra, Gaál Klaudia Ketrin, Sütő Izabella,
Máté Dominik, Pencsov Roland Kevin, Kondákor
Trisztán Péter, Sümegi Franciska, Hermán Lili Vanda,
Jankoczky Soma, Csiszár Lili, Kurucz Máté.

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközség-
ünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Papp Barnabás – Csizmadia Katalin, Nagy Tamás –
Kóródi Gabriella, Fábíán Balázs – Peszlen Teréz,

Vizsy Péter – Kovács Katalin, Komáromy Zsolt Jó-
zsef – Károlyi Judit Virág, Csertán Ferenc – Pörzse
Mónika, Simon Ferenc Csaba – Dr. Szekeres Beáta,
Márfi József – Bereczki Edina, Gángó Zoltán – ko-
vács Gyöngyi, Simon Géza – Vass Éva, Szelestey
Szilárd – Farkas Lívia, Pauliscsák Zoltán – Paczona
Adrienn.

Jókívánásainkat fejezzük ki az ifjú pároknak: a
kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasa-
gukban!

Szalálozás

Klujber Kálmánné sz. Répási Teréz (1913), Horváth
Jánosné sz. Varga Franciska (1914), Szabó Ernő
(1928), Hegyi Istvánné sz. Lancz Anna (1913), Szántó
Istvánné sz. Mészáros Margit (1917), Bedi Ferencné
sz. Baksa Mária (1908), Farkas Jánosné sz. Nagy Irma
(1919), Torondy Kálmán (1924), Szegedi Pálné sz.
Kovács Emília Katalin (1935), Lóránt Istvánné sz.
Bek Julianna (1916), Lang Tiborné sz. Horváth Mária
(1923), Tuboly Ferencné sz. Peti Margit (1949), Tóbi-
ás Imre (1931), Csányi László Gyula (1925), Pék Jó-
zsef (1919), Baksa János (1921), Horváth János
(1967), Gergye Ferencné sz. Zámolics Irén (1923),
Pödör Béláné sz. Winkovits Bernadett (1914), Nagy
Erzsébet (1918), Vincze Gáborné sz. Molnár Ida Anna
(1914), Csiky Pálné sz. Kiss Margit (1923), Both
Józsefné sz. Hőbe Magdolna (1938), Horváth
Józsefné sz. Jakab Lenke Margit (1929), Horváth
György (1962), Sica Lajosné sz. Mokus Veronika
(1927), Gyuk László (1925), Németh Jenőné sz. Mol-
nár Julianna (1922), Gyalog Kálmán (1953), Németh
László (1940), Rajos Lászlóné sz. Tamás Katalin
(1914), Hány Józsefné sz. Pál Margit (1935), Kiss
Bertalanné sz. Szekeres Mária (1913), Kovács Zoltán
Árpád (1938), Balla Gyula (1929), Németh László
(1954), Delacasse László Gyula (1942), Gyrmati
Jánosné sz. Csenki Margit (1928), Császár Józsefné
sz. Hercz Gizella Anna (1939), Münszter Józsefné sz.
Máté Mária (1925)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
Megjelenik kéthavonként.
Szerkeszti: a Tájékoztatói Munkacsoport
Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László
Szerkesztőség és a kiadó címe:
Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901 Tel.: 92/312-157
Tipográfia: Frimmel Gyula
Szedés és szövegszerkesztés: "Ⓛ-ségben az erő"
Nyomtatás: Göcsej Nyomda